

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ
LEDEN 2021 *** ROČNÍK XXII. *** ČÍSLO 1

Citát inspirující:

„Člověka je možné poznat podle knih, které čte.“

Samuel Smile

Václav Franc

SVĚT NA PRAHU NOVÉHO ROKU

Je opravdu svět takový
jaký vidíme
nebo chceme vidět?
Dýcháme ještě
nebo jen lapáme po vzduchu

Páchneme závistí
a šeptáme:
Čest jeho památce!

JEŠTĚ JEDNOU DANIELA KOVÁŘOVÁ

Možná si vzpomenete, že jsem již jednou citoval Danielu Kovářovou, bývalou ministryni spravedlnosti, v naší Kobře. Jednalo se o její článek (viz Kobra 11/2019) ohledně toho, zda člověk může po třiceti letech říkat na veřejnosti opravdu, co si myslí. Tentokrát mě zaujal článek „Omlouvat se za historii? Nezavinili jsme ji,“ který vyšel v Lidových novinách 16.července 2020 (celý článek najdete zde - https://neviditelnypes.lidovky.cz/spolecnost/spolecnost-omlouvat-se-za-historii-nezavinili-jsme-ji.A200716_110055_p_spolecnost_wag).

Autorka v článku mimo jiné píše, cituji: „Věřím, že pro nás Čechy se smyslem pro humor černoch zůstane černochem navždy, podobně jako nevyřadíme z knihoven Kocoura Mikeše či Chaloupku strýčka Toma, Jih proti Severu, pohádky všeho druhu ani Babičku Boženy Němcové. A naše policie? Není to instituce, co si ji z našich daní platíme na ochranu, aby se ženy, muži, staří nebo děti nebáli vyjít sami na ulici? Přinutíme-li ji k pokoření, kdo nám zůstane, až jí skutečně bude zapotřebí? Komu zavoláte, až vaše auto vzplane na ulici?“

S autorkou souhlasím i s tím, že bourání soch je projevem vandalismu, viz: „Davy fanatiků tam bourají sochy, jež jsou součástí jejich minulosti. Wales provede sebekritický audit soch a ty, co jím neprojdou, budou popraveny a objeví se na seznamu těch, jejichž jména se nesmějí vyslovit. Odmyslím-li si protiprávnost takového činu, poškozujícího cizí majetek, a sochařova práva, je efekt stejně nicotný jako vyjmout fotku příbuzného z rodinného alba.“

Takže na závěr, ani já nepoklekávám. Vážím si každého člověka, který dodržuje zákony, pracuje a napomáhá lepšímu životu nás všem na této planetě. Na barvě pleti nezáleží. Takže s paní exministryní musím opět souhlasit: „Nebudu poklekat jenom proto, že to dělají v Americe. Neomluvím se za něco, co jsem sama nezpůsobila. Ani vy, občané, čtenáři, přátelé, Češi, se kát za otroctví nemusíte.“ Václav

VÍTE, ŽE ...

- Sborník Střediska východočeských spisovatelů „Čtyři doby“ přináší mimo tvorby dalších autorů povídku Václava France „Bára, Jaromír a geny.“ Sborník vyšel v prosinci 2020.

- Na webu „Jičínském deníku“ vyšel v úterý 29.prosince 2021 rozhovor s Václavem Francem „Humor mně byl vždycky vlastní.“ S Václavem Francem rozmlouval Oldřich Suchoradský.

Václav

ČAJ č. 172 – JIŘÍ KIMLA

Lednovým číslem ČAJe 172 otvíráme již dvacátý ročník časopisu. Hostem malého jubilea je Severočeský klub spisovatelů. Jeho předseda, Jiří Kimla se představuje básní „Carpe diem,“ ale v rozhovoru přiznává: „V knihách jsem se narodil!“ Jeho knihu „Nahá zelinářka“ představuji v malé recenzi.

O „rozhovor v čase koronaviru“ jsem požádal trojici žen pracujících v kulturních zařízeních tří zemí. Marcela Kubovová žije v Itálii a pracuje ve Faenze v muzeální knihovně. Taťána Suvová žije ve slovenském Martině, kde pracuje jako metodička v Turčianskej knižnici. Obě dvě autorky známe z poetických setkání v Jičíně a Martině. Českou stranu zastupuje ředitelka Knihovny Václava Čtvrtka v Jičíně Jana Benešová. Tři různé pohledy na koronavirus očima tří kulturních pracovníků poskytují zajímavé srovnání události číslo jedna loňského roku.

Regionální tvorbu zastupuje moje povídka „Lojza.“

Bohužel v prosinci 2020 nás navždy opustil básník a aforista Jiří „George“ Figura, na kterého jsem zavzpomínal v závěru ČAJe.

Václav

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Jana BEDNÁŘOVÁ : MODREJ ČAS

Vyšlo 2019, nakladatelství Akord v Liberci.

Nová kniha Jany Bednářové přináší řadu zvláštností, třeba skutečnost, že se jedná vlastně o dvě knihy, resp. knihu česky psanou, ale když ji otočíte, najdete tutéž knihu psanou slovensky v překladu Zuzany Stanislavové (opatřila knihu doslovem).

Příběh přináší vzpomínkovou prózu vyprávěnou dívkou vyrůstající z dětských střevíčků, jejíž vztah k zemřelému otci přerůstá do dospělosti. Dívka se snaží nejen vzpomínat, ale hledá únik ze současného světa, jakousi modrou krajinu, ve které se opět setkává s otcem. Hlavní hrdinka se musí vyrovnat s neradostnými vzpomínkami na otce alkoholika, událostmi, které předcházely jeho úmrtí, běžným vztahům v rodině, vztahu matky k sestře atd.

Knihy je bohatě a krásně ilustrována „modrými“ kresbami Martiny Jirčíkové.

Poetická vzpomínka na dětství je napsána krásným jazykem, viz krátká ukázka (bohužel kniha není stránkovaná, takže text z konce knihy): „Máme stejný oči, víš to? Uvnitř jsou bleďmodrý a okolo orámovaný tmavou. Takový máme jen my dva, protože patříme k sobě, Napořád, i kdyby se stalo cokoli, patříme k sobě.“

Václav

Jiří ČUTKA - ROUŠKOVÁNÍ

To byste neuhádli. Ani Paříž, ani New York, ani Londýn. Celosvětový trend v módě diktuje čínské město Wu-chan v provincii Chu-pej. Kdo by to byl čekal?

Pravda, diktovat tahle země umí, nic jiného ostatně nedělá, ale co se oblečení týče, vybaví se mi jen kimona, nebo bambusové

slunečníky. Omyl.

Celosvětová obliba roušek překonala všechna očekávání. Zatímco jeansy, které nás provázejí více než sto let, jsou v nóbl podnicích nežádoucí, roušky jsou žádoucí úplně všude. Tomu říkám obchodní terno! Zkuste je odložit. Budete pokutováni, posléze vězněni a nakonec zastřeleni za úsvitu. Můžete jen doufat, že popravčí četa nepochopí rozkaz velitele, protože přes roušku bude jen neartikulovaně huhlat.

Optal jsem se kamaráda - učitele, jak to teď vypadá ve škole. Pokrčil rameny: "Studenti nerozumí mně a já nerozumím jim".

Navíc se nezdá, že bychom se téhle obličejové pleny v dohledné době zbavili, a tak nezbývá, než se přizpůsobit. Mládenci budou okukovat děvčata a uvažovat:

jak asi vypadají pod rouškou? Jak to zjistit? A dívkám bude vrtat hlavou: nejsou všichni ty kluci stejný? Vznikne remake písne V+W s upraveným textem: „Je to divný svět, divná láska, když se mají dva rádi, ale když jim ta blbá rouška při líbání vadí...“

Budeme obdivovat chodské kroje vkusně doplněné náhubkem s barevnými kvítečky, budeme se veselit na slavnostech Rouškování, na vinicích proběhne Rouškobraní a rockové festivaly budou mít jiné názvy- třeba Hukot pod rouškou. Účast na jakékoliv akci, včetně piva v hospodě, bude určena celostátním slosováním v České televizi. Příklad: „Dnes do hospody Na růžku v době od 19.45 do 20.00. může jít Josef Novák, Karel Krásný a Jiří Smutný.

Hezky si to užijte!“popřeje vylosovaným snad mladá moderátorka a ukončí loterii.

Dokonce i hudební produkce budou pokračovat. Orchestry vylosují tři své zástupce, aby byl koncertní limit počtu osob dodržen. Možná sestava: bicí, triangl a dirigent to nebude mít lehké. Co zahrát? Ale i tenhle problém se vyřeší sám. V hledišti usednou dva metry od sebe pouze tři výherci tomboly, kterým třeba hudba nic neříká a jen jsou rádi, že se mohli jít provětrat.

Musím se přiznat, rouška mi k srdci nepřirostla, ovšem je možné, že mi přirůstá k obličejí. Špatně se mi dýchá. Co s tím? Vidím jedinou možnost-zkusím se nadechovat ušima.

Ema LABUDOVÁ: TAPETÁŘ

Vítězný román 24.ročníku Literární ceny Knižního klubu

Vydala Euromedia Group, a.s. v edici Knižní klub, 2019

V úvodu musím napsat, že mě velmi překvapilo, kdo je autorem knihy. Očekával bych spíše autora muže. Opak je pravdou. Mladá autorka Ema Labudová (*1999) napsala oceněnou novelu ještě na gymnáziu.

Labudová vypráví příběh odehrávající se v severobritském rybářském městečku Whitby v yorshirském kraji 50. let 20.století. Hlavním hrdinou je dvacetiletý mladý muž Irving, kterého rodina vyžene z domova pro jeho odlišnou sexuální orientaci. Autorka servíruje čtenáři postupně všechna fakta, takže následně čtenář zjišťuje, jak se děje odehrály.

Do života hlavního hrdiny zasáhnou úmrtí rodičů v rychlém sledu po sobě, takže se vrací na pohřeb, setkává se s rodinou.

Najde si práci jako tapetář, poznává poměry v městě i lidi kolem sebe. Autorka popisuje děj i postavy velmi věrohodně. Líčí stavy vyhnáného dítěte, příslušníka kriminalizované menšiny. Ukazuje, že být homosexuálem v polovině dvacátého století v Anglii není jednoduché.

Setkáváme se v knize se studentem práv Zevem, majitelem firmy, u které hlavní hrdina pracuje, Martsonem a jeho ženou. Původně nedoučený pekař poznává novou práci, ale prožívá své psychické stavy. Nakonec skončí jako zahradník, ale není ani tak důležité, co dělá, jako spíše čím si prochází. Jak se vnitřně vyrovnává se svou orientací, světem kolem sebe, jeho reakcemi.

Kniha má spád, připadá mi, že autorka dokonale zná každý detail knihy, dialogy působí přesvědčivě. Osobně si myslím, že o Emě Labudové v budoucnosti ještě hodně uslyšíme. Takový debut na literárním poli je opravdu výjimečný.

Pokud bych měl výhradu, tak k mottu novely v úvodu: "Já, Olga Hepnarová, oběť vaší bestiality..." Očekával jsem, veden právě tímto motem nějaké hrůzné finále. Naštěstí se nekonalo.

Václav

MALÉ ZAMYŠLENÍ ZA ROKEM 2020

Skončil se jeden z prazvláštních roků. Byl to rok karantén, zákazů a ztrát. Nemyslím tím jen, že navždycky odešli v posledních měsících roku tři lidé mající vliv na moji literární tvorbu.

Především Jiří Čejka stál u mých počátků, kdy jsem psal texty k jeho fotografiím na výstavu na Pecce. Musím vzpomenout i zdařilou poezii o Francii opět k jeho fotkám. Další odešel Petr Musílek, básník z Vysočiny, na jehož festivaly jsem se vždycky těšil, nakonec i na jeho poezii. A doslova pár dnů před Vánocemi odešel Jiří „George“ Figura, optimista a člověk s neobyčejným smyslem pro humor. Převzal i moji myšlenku a realizoval v Klubu Petra Bezruče moji hru „Vladimír Vašek na poště v Místku,“ ale především to byl výborný parták na našich poetických setkáních.

Jenže mezi ztráty musíme počítat neuskutečněné akce, setkání, autorská čtení. Ta uskutečněná bych spočítal na prstech jedné ruky. Škoda.

Na druhou stranu moje babička říkala: „Všechno zlé je na něco dobrý!“ Snažím se hledat v roce 2020 pozitiva. Zlepšila se jistě možnost komunikovat po různých těch nových médiích, naučili jsme se nebo se učíme domlouvat se přes videokonference. Víím, že osobní kontakt to nenahradí, ale aspoň něco.

Pak bych řekl, že ještě jedna věc, alespoň u mně stojí za zmínku. Člověk začal vnímat svět a okolí trochu jinak. Přehodnotil některé priority a zjistil, že mnohdy věci, které považoval za důležité, jsou zbytné. Do popředí vyvstávají jiné hodnoty. Třeba taková procházka v lese v době, kdy jsme se koncem března báli vystrčit nos ze dveří bytu, může být docela přínosná. Uvědomil jsem si, že zdraví si opravdu nelze koupit. Že člověk zestárne a jednou odejde navždy. Ten čas, který má, by neměl promarnit.

Možná ani ten rok 2021 nebude nijak radostný, ale chtěl bych, až se bude uzavírat jeho kniha, zůstali se mnou všichni přátelé živí a zdraví.

Václav

PF 2021

Jakmile virus se zvenku připlíží
vyhrab sklenici medu ve spíži
vraz ho pořádnou lžící do čaje
virus už fňuká, že zas prohraje.

*Text jedné z našich písniček je letos víc než
aktuální. A tak přeju do roku 2021 vítězství nad
virem na všech frontách.*

Dana

PF 2021 POSLALA DANA BERANOVÁ.

Děkuji všem za zasláná přání k Vánocům a novému roku 2021!
Václav

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Interní tiskovinu regionálních autorů Jičínska

Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Ročník 22. Číslo 1. Leden 2021.

(5.ledna 2021)

ikobra.rehec.cz